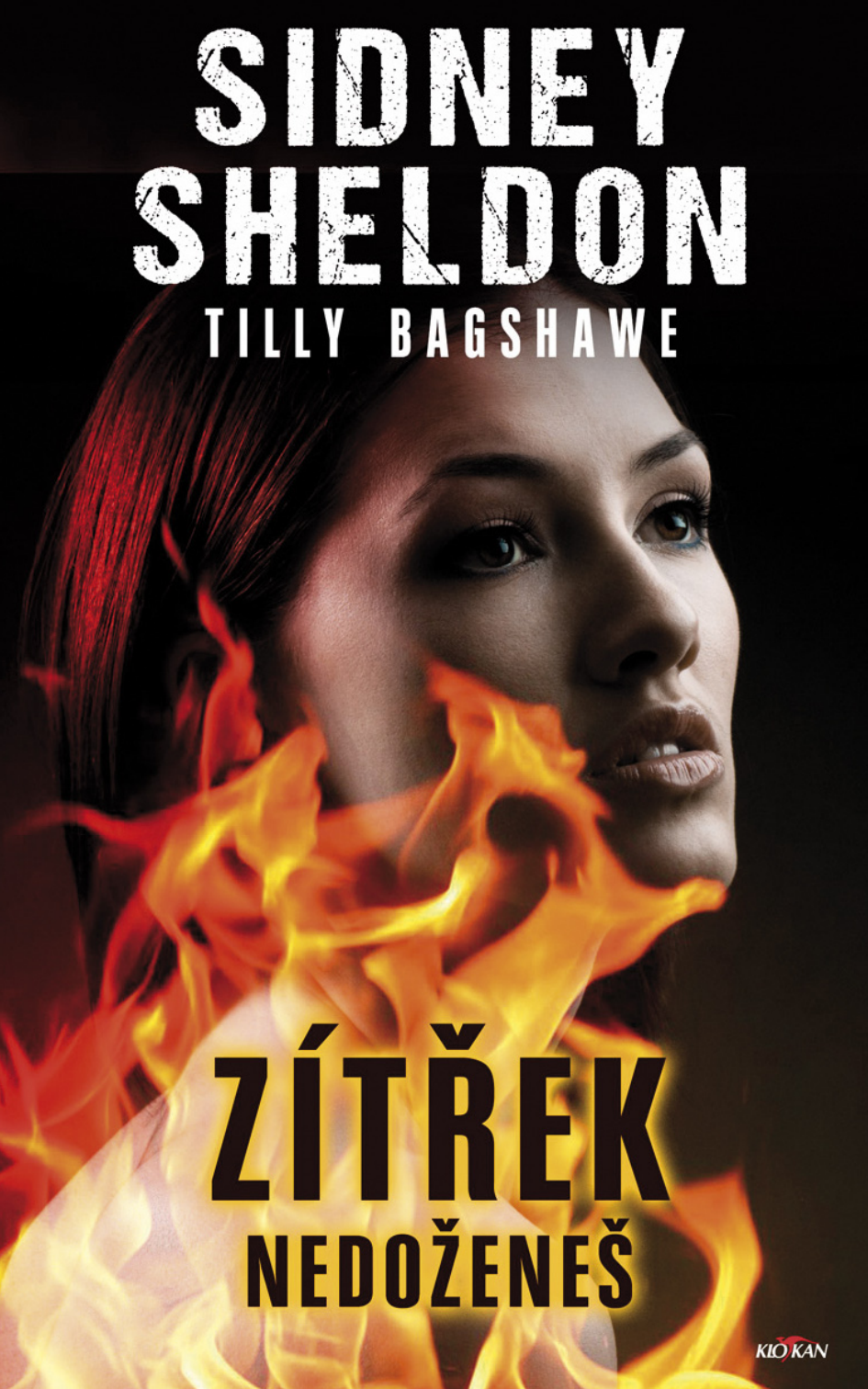
SIDNEY
SHELDON
TILLY BAGSHAWE
ZÍTŘEK
NEDOŽENEŠ
KLOKAN

edice

Copyright © 2014 by Sheldon Family Limited Partnership,
succesor to the rights and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Zdík Dušek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
SIDNEY SHELDON'S CHASING TOMORROW
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-009-2

1. část

Prolog

Rio de Janeiro, Brazílie

Otočil se a rozhlédl se po prázdném kostele. Cítil se čím dál sklíčeněji.

„Ona nepřijde, viď? Rozmyslela si to.“

„Jistěže přijde, Jeffe. Uklidni se.“

Gunther Hartog se na Jeffa Stevense díval s upřímným soucitem. *Musí být hrozné být tak zamilovaný.*

Jeff Stevens byl druhý nejnadanější podvodník na světě. Kultivovaný, uhlazený, bohatý a okouzlující, velice atraktivní pro opačné pohlaví. Se svou atletickou postavou, hustými tmavými vlasy a nekompromisně mužnou aurou mohl mít jakoukoliv ženu, kterou by chtěl. Potíž spočívala v tom, že Jeff Stevens nechtěl jakoukoliv ženu. Chtěl Tracy Whitneyovou. A u Tracy Whitneyové si člověk nikdy nemohl být stoprocentně jistý…

Tracy Whitneyová byla nejnadanější podvodnice na světě. Jeffu Stevensovi trvalo dlouho, než pochopil, že bez ní nemůže žít, ale teď už to věděl. Jeho sklíčenost vzrostla. Ještě že v kostele nebyli žádní hosté. Nikdo se nestane svědkem jeho ponížení, jenom Gunther a ten mrzoutský starý kněz otec Alfonso.

Kde je?

„Už má čtvrt hodiny zpoždění, Gunthere.“

„To je výsada nevěst.“

„Ne. Jde o víc. Něco se děje.“

„Nic se neděje.“

Stařec se shovívavě usmál. Cítil se poctěný, když ho Jeff požádal, aby svědčil na jeho a Tracyině svatbě. Táhlo mu na sedmdesátku, neměl vlastní děti a Jeff Stevens a Tracy Whitneyová pro něj byli jako rodina.

Jejich svazek pro něj znamenal opravdu hodně, zejména po ráně, kterou mu způsobilo jejich společné rozhodnutí, že začnou žít poctivě. To byla podle názoru Gunthera Hartoga vyložená tragédie. Jako kdyby Beethoven po čtvrté symfonii odešel na odpočinek.

I tak si užíval, že je zase v Brazílii. Teplý, vlhký vzduch. Vůně *bolinhos de bacalhau*, vynikajících kroket z tresek na každém rohu. Záplava barev, od pralesních květů přes nádherné šaty žen po fresky a barevná okna barokní kaple svaté Rity, kde teď stáli. To vše v Guntherovi vyvolávalo dojem, že je zase mladý. Mladý a plný života.

„Co když to Pierpont zjistil?“ Jeff Stevens se ustaraně zamračil. „Co když…?“

Zastavil se uprostřed věty. Ve dveřích kostela stála Tracy Whitneyová rámovaná slunečním světlem jako svatozář, jako kdyby byla anděl seslaný z nebe. *Můj anděl*. Jeffovi se nadmula hruď.

Jednoduché šaty z krémového hedvábí dokonale zvýrazňovaly Tracyinu štíhlou postavu a lesklé kaštanově hnědé vlasy jí splývaly na ramena jako melasa. Jeff Stevens ji během let viděl v bezpočtu převleků – Tracyina krása byla proměnlivá, což zčásti zodpovídalo za její úspěch v oboru podvodů –, ale nikdy mu nepřipadala dokonalejší než dnes. Tracyina matka říkávala, že Tracy v sobě má „všechny barvy větru“. Jeff Stevens přesně chápal, co tím Doris Whitneyová myslela. Její oči, neuvěřitelné oči, které dokázaly podle nálady měnit barvu z mechově zelené po tmavě jadeitovou, jiskřily štěstím a ještě něčím dalším. Vítězoslávou? Nebo vzrušením? Jeffovi se rozbušilo srdce rychleji.

„Ahoj, Gunthere, drahoušku.“ Tracy dokráčela k oltáři a políbila svého učitele na obě líce. „Je skvělé, že jsi přišel.“

Milovala Gunthera Hartoga jako otce. Její vlastní otec jí chyběl. Doufala, že by na ni byl dnes hrdý.

Otočila se k Jeffu Stevensovi. „Promiň, že jdu pozdě."

„Nikdy se neomlouvej," řekl Jeff. „Na to jsi příliš krásná."

Všiml si, že má růžové tváře a na čele se jí perlí jemné kapičky potu. Skoro jako kdyby běžela.

Tracy se usmála.

„Mám dobrou omluvu. Vyzvedávala jsem svatební dar."

„Ach." Jeff se usmál. „Dary mám rád."

„Já vím, miláčku."

„Obzvlášť od tebe."

Kněz se podíval se na hodinky a nerudně je přerušil. „Možná bychom mohli začít?"

Otce Alfonsa čekaly za hodinu křtiny a přál si, aby si ti otravní Američané pospíšili. Navíc se cítil nesvůj z výbušné sexuální chemie mezi Jeffem Stevensem a Tracy Whitneyovou. Jako kdyby se dopouštěl hříchu už tím, že vedle nich stojí. Na druhou stranu mu za využití kaple na poslední chvíli štědře zaplatili.

„A vyzvedla jsi ho?" zeptal se Jeff, aniž by spustil šedé oči z Tracyiných.

„Co jestli jsem vyzvedla?"

„Můj dárek, co jiného?"

„Ach ano." Tracy se zazubila. „To víš, že jsem ho vyzvedla."

Jeff Stevens ji vášnivě políbil na ústa.

Otec Alfonso si hlasitě odkašlal. „Prosím, pane Stevensi, ovládejte se! *Estão na casa de Deus.* Jste v božím příbytku. A ještě nejste svoji."

„Pardon." Jeff se usmál, ale vůbec nevypadal provinile.

Dokázala to. Tracy to dokázala. Přelstila velkého Maximiliána Pierponta. Po tolika letech.

Zamilovaně se díval na svou nastávající.

Nikdy ji nemiloval víc.

1. kapitola

O deset dní dřív…
Letiště Schiphol, Amsterdam

Tracy Whitneyová se opřela ve svém sedadle první třídy číslo 4B a spokojeně vzdychla. Za několik hodin bude zase s Jeffem. Vezmou se v Brazílii. *Už žádné ztřeštěnosti*, pomyslela si Tracy. *Ale nebudou mi chybět. Být paní Stevensovou bude samo o sobě dost vzrušující.*

Jejich poslední akce, krádež lukulského diamantu nevyčíslitelné hodnoty z brusírny v Amsterdamu, byla vhodnou labutí písní. Tracy a Jeff společně přechytračili holandskou policii i Daniela Coopera, urputného pojišťovacího agenta, který je pronásledoval po celé Evropě, a uskutečnili troufalou a dramatickou loupež. *Tu nikdy nepřekonáme*, pomyslela si Tracy. *A rozhodně nepotřebujeme další peníze.* Byla to dokonalá chvíle pro odchod na odpočinek.

„Promiňte."

Stál nad ní hřmotný, lascivně vyhlížející muž ve středním věku. Ukázal na sedadlo u okna. „To je moje místo, zlato. Skvělý den na let, co?" V jeho hlase zněla chtivost, když se kolem ní protahoval.

Tracy se odvrátila. Neměla zájem o konverzaci a už vůbec ne s takovým dobytkem.

Její soused se posadil a dloubl do ní. „Když už budeme sedět vedle sebe, mladá dámo, co kdybychom se seznámili? Já jsem Maximilián Pierpont."

Tracy se hned rozběhly myšlenky jako o překot, ale nedala na sobě nic znát.

Maximilián Pierpont. Legendární korporátní žralok. Nakupuje společnosti a vysává je. Nemilosrdný. Třikrát rozvedený.

Majitel druhé nejcennější sbírky Fabergého vajec po petrohradské Ermitáži.

„Hraběnka Valentina Di Sorrentiová.“ Podala mu ruku.

„Tak hraběnka? Těší mě.“ Maximilián Pierpont přitiskl rty na Tracyino zápěstí. Měl je vlhké a lepkavé jako ropucha. Tracy se přinutila k úsměvu.

Jméno „Maximilián Pierpont“ slyšela poprvé na palubě *QE* před mnoha lety, při plavbě do Londýna, které se účastnil i Jeff Stevens. Jeff se chystal proslule bezskrupulózního Pierponta oloupit, ale nakonec s Tracy uskutečnil geniální sázkový podvod, při kterém trikem přiměli dva šachové velmistry, aby sehráli zmanipulovanou partii.

Později Gunther Hartog pověřil Tracy, aby oloupila Pierponta v Orient Expressu cestou do Benátek, ale ten nakonec do vlaku vůbec nenastoupil.

Tracyina milovaná matka Doris Whitneyová spáchala sebevraždu poté, co ji místní mafián Joe Romano v jejím rodném New Orleansu připravil o rodinnou firmu. Tracyin otec celý život budoval Whitneyho společnost vyrábějící automobilové díly. Po jeho smrti Romano firmu zničil, vyhodil všechny zaměstnance a přivedl Doris na mizinu.

Tracy se Joeu Romanovi už dávno pomstila, ale její nenávist vůči korporátním žralokům nikdy nevychladla. Podle jejího názoru byl pro Maximiliány Pierponty z celého světa rezervován speciální kout pekla.

Tentokrát nevyvázneš, ty parchante.

Let byl dlouhý. Tracy si s Pierpontem skoro dvě hodiny přátelsky povídala, než usnul a začal hlasitě chrápat jako mrož, který uvázl na břehu. To byla dostatečně dlouhá doba, aby trochu vyšperkovala svoje alter ego. Tracy hrála hraběnku Valentinu Di Sorrentiovou už dřív a znala její minulost dobře. (Koneckonců sepsala její stránku na Wikipedii.) Valentina byla vdova (*Ubohý Marco! Zemřel tak mladý a tak zbytečně, při nehodě vodního skútru na*

Sardinii. Valentina to celé viděla z horní paluby jejich jachty El Paradiso) a pocházela ze starobylé aristokratické rodiny. Nedávno jí zemřel otec a Tracy naznačila, že zdědila velké jmění, ale nedala se vyprovokovat k tomu, aby sdělovala podrobnosti. Podle Tracyiných zkušeností bylo nejlepší se detailům vyhýbat, zejména pokud je podvod teprve ve stadiu přípravy. Taky si dala záležet, aby z ní čišel okouzlující nedostatek porozumění finančním záležitostem a velkému světu. Chamtivé oči Maximiliána Pierponta při tom zářily skoro tolik, jako když se jí díval na prsa, což dělal často a bez nejmenších rozpaků. Na konci rozhovoru hraběnka Valentina souhlasila, že se s ním následujícího večera sejde na večeři v jedné z nejlepších restaurací v Riu.

Tracy se ulevilo, že ten protivný Pierpont konečně usnul, a vzala si časopis. První článek, který si přečetla, se týkal rostoucí ceny plážových nemovitostí v Brazílii. Jedna konkrétní nemovitost se chlubila bazénem olympijských rozměrů a upravenými zahradami, které se vyrovnaly zahradám u Versailles. Tracy užasle přejela po fotografiích prstem. *Na takovém místě bychom s Jeffem mohli být šťastní. Naše děti by se koupaly v bazénu. Všechny by uměly skvěle plavat. A jednoho dne by se naše dcera vdala na té zahradě, s řadou družiček, které by rozhazovaly po trávníku růžové plátky…*

V duchu se zasmála. Nejdřív by se měli vzít. Jedna fantazie po druhé.

Druhý článek se týkal životního prostředí a ničivých důsledků eroze pro obce jižně od Ria. Tracy četla o farmářích, kteří přišli o všechno, o celých opuštěných vesnicích, které pohltilo moře. Četla o hrozných katastrofách, při nichž obyvatelé pobřežních slumů utonuli, a ty hlouběji ve vnitrozemí zaživa pohřbily řeky mokrého bahna. *Taková hrozná smrt*, pomyslela si. V Brazílii víc než kdekoliv jinde na světě existoval jeden svět pro bohaté a druhý pro chudáky.

Teprve když dostali pokyn, aby si znovu zapnuli bezpečnostní pásy, a letadlo zahájilo sestup k Riu, došlo jí to. V hlavě se jí střídaly jednotlivé obrazy – ona a Jeff u oltáře, velké ba-

zény, sídla, slumy a bahnotoky, Maximilián Pierpont tisknoucí svoje odporné mokré rty k její kůži, její matka s křečovitě zavřenýma očima a revolverem u spánku –, až nakonec zničehonic vyhrkla: „Ano!“

„Jste v pořádku, mladá dámo?“

Pierpont se probudil a naklonil se k ní. Dech mu páchl zatuchlou cibulí.

„Ach, omlouvám se. Ano, jsem v pořádku.“ Hraběnka Valentina se vzpamatovala. „Brazílie se mi moc líbí. Vždycky jsem vzrušená, když přistáváme.“

„To já taky, zlato.“ Maximilián Pierpont jí stiskl stehno a významně zamrkal. „To já taky.“

Maximilián Pierpont vzal Tracy do Quadrifoglia, restaurace se třemi michelinskými hvězdami v malebné čtvrti za botanickou zahradou.

„To je od vás skutečně velkorysé, pane Pierponte.“

„Prosím, říkejte mi Maxi.“

„Maxi.“ Hraběnka Valentina Di Sorrentiová se usmála.

Toho večera vypadala obzvlášť úchvatně v bílé krajkové blůze od Chanelu a dlouhé černé sukni od Ralpha Laurena, která zvýrazňovala její útlý pas. Diamanty v uších a na krku měla bezchybně broušené, dostatečně dokonalé, aby svědčily o velkém bohatství, ale zároveň dost malé, aby jasně dávaly najevo, že hraběnka Valentina není čerstvá zbohatlice. Max Pierpont byl vulgární muž, ale nesnášel vulgaritu u druhých, zejména u žen. To však u této dámy nehrozilo. Max si hned po přistání vyhledal hraběnku Di Sorrentiovou na Googlu. Její rodina patřila mezi nejstarší a nejvlivnější v Jižní Americe.

Max uvažoval, jak dlouho mu potrvá, než ji dostane z těch elegantních šatů k sobě do postele.

„Takže, Valentino, co vás přivádí do Ria?“ Naplnil Tracyinu sklenku po okraj červeným vínem z lahve archivního Quinta de la Rosa, kterou právě objednal.

Krásná tvář hraběnky Di Sorrentiové posmutněla. „Obchod.“ Vzhlédla k Pierpontovi smutnýma, oduševnělýma očima. „A tragédie. Můj otec nedávno zemřel, jak jsem vám říkala.“

Maximilián Pierpont se natáhl přes stůl a sevřel její ruku ve své lepkavé dlani.

„Odkázal mi krásnou nemovitost. Téměř míle půdy na pobřeží. Myslela jsem, že si tam postavím domov. Mohlo by to být velkolepé sídlo. Mám všechna povolení ke stavbě a výhled… Inu, musel byste ho vidět, abyste tomu věřil. Jenže…,“ ztěžka povzdychla, „nebylo mi to souzeno.“

„Proč ne?“ V Maximiliánovi Pierpontovi se probudily obchodní instinkty, jako když lovecký pes zavětří lišku. Ceny pobřežních nemovitostí v Brazílii prudce stoupaly.

„Nebyla bych tam šťastná. Pořád bych vzpomínala na tátu.“ Hraběnka Di Sorrentiová si upřímně povzdychla.

„To je škoda. Co s těmi pozemky tedy podniknete?“

Maximilián Pierpont si dával pozor, aby se ptal co nejlhostejněji, Tracy však v jeho prasečích očkách viděla nepokrytou chamtivost. Napila se vína.

„Říkala jsem si, že je nechám tak, jak jsou, ale nakonec jsem usoudila, že by byla velká škoda, kdyby jen tak ležely ladem. Někdo by si měl užívat nádheru toho místa, i když já nemůžu.“

„To je velice šlechetný přístup. Vidím, že jste opravdu laskavá žena, Valentino.“

„Děkuji, Maxi.“

Číšník jim přinesl jídlo. Max s typickou arogancí objednal pro oba, ačkoliv Tracy musela přiznat, že pokrm byl skvělý. Zlatý hřeb představovala *gema caipiri* – polenta s kaviárem a vaječným žloutkem. Tracy chápala, proč tu večeřívají lidé jako Bill Clinton nebo Fidel Castro, spolu s podnikatelskou elitou Ria.

„Možná bychom si mohli navzájem pomoct, hraběnko.“ Maximilián Pierpont hltal jako u McDonalda.

„Valentino,“ zavrněla Tracy.

„Valentino. Nemovitosti jsou náhodou jednou z mých vášní. Mohl bych od vás ty pozemky koupit a postavit na nich něco krásného. Pokud výsledek prodám za dobrou cenu, mohli bychom se rozdělit o zisk. Co tomu říkáte? Tak nebude váš pozemek ležet ladem a všichni vydělají."

„To je báječný nápad." Tracy znovu vzdychla a opřela se. „Kéž bych vás poznala dřív, Maxi. Ale obávám se, že je pozdě."

„Jak to myslíte?"

„Už jsem souhlasila s prodejem pozemku církvi. Je to šest akrů, dokonalé místo pro malou klášterní komunitu. Monsignor Cunardi mi ukázal plány na kapli, kterou tam chce postavit. Je velice jednoduchá a elegantní. Myslím, že by s tím táta souhlasil."

Maximilián Pierpont ucítil bodavou bolest v hrudníku. *Tátu vzal čert. Kdo nechá na prvotřídním pozemku u pláže v Riu postavit kostel?*

„Smím se zeptat, kolik vám monsignor nabídl?"

„Pět milionů brazilských reálů. Byl opravdu velkorysý."

Maximilián Pierpont se málem udusil vínem. Pět milionů reálů bylo jen o něco víc než dva miliony dolarů. Šest akrů půdy na pobřeží se stavebním povolením mělo přinejmenším desetkrát vyšší cenu! Ta nána si zjevně nenechala pozemek ani ocenit.

„To je dobrá cena, Valentino." Podíval se na Tracy s pečlivě ovládaným výrazem. „Ale co kdybych vám nabídl lepší? Řekněme šest milionů. Jako přítel. Mohl bych postavit vaši vysněnou nemovitost, přesně jak si ji představujete."

„To by bylo skvělé, Maxi!"

„Výborně." Pierpont se vítězoslavně zazubil. Usmálo se na něj štěstí, když v letadle potkal tuhle bohatou, sexy hlupačku. Teď si s ní zadování a ještě ji oškube. To všechno za cenu jedné mizerné večeře! „Kdy se na ten pozemek můžu podívat?"

Tracy po něm vrhla bolestný pohled. „Obávám se, že na to je příliš pozdě."

„Jak to myslíte?"

„Obchod s monsignorem Cunardim uzavírám už zítra.“

„Zítra!“

„Ano. Proto jsem tu, abych dohlédla na převod financí. Kéž bychom se bývali potkali dřív. Každopádně dost o obchodu. Určitě vás k smrti nudím! Slyšela jsem, že tu podávají vynikající dezerty.“

Zahloubala se do jídelního lístku. Maximilián Pierpont se tvářil jako muž, který cítí, jak mu mezi prsty prokluzují miliony dolarů.

„Podívejte, já nepotřebuju ten pozemek přímo vidět. Říkáte, že máte povolení?“

Trady vážně přikývla.

„Jestli mi je zítra ráno pošlete spolu s dokumenty k pozemkům, bude to stačit. Myslíte, že by to šlo, Valentino?“

„Jistě!“ Hraběnce Di Sorrentiové se rozzářily oči. „Samozřejmě. Ale přece byste nechtěl zaplatit takovou sumu peněz, aniž byste ten pozemek viděl? Totiž, člověk si ho musí projít, aby pochopil kouzlo toho místa. Táta vždycky říkal…“

„O tom nepochybuji,“ přerušil ji Maximilián Pierpont. Nedokázal už poslouchat to její bezduché brebentění. Jako kdyby ho zajímala nějaká „kouzla“ nebo její pitomý mrtvý papínek. Pořád chtěl hraběnku dostat do postele, ale bude lepší počkat, až proběhne ten obchod.

„Takže…“ Tracy se široce usmála. „Ráno vám pošlu dokumenty. Musím říct, že to je od vás opravdu neuvěřitelně laskavé, Maxi.“

„To nic, Valentino. Byl bych nerad, kdybyste se musela vzdát svého snu. Číšníku!“ Maximilián Pierpont pánovitě luskl prsty. „Přineste nám šampaňské. Nejlepší, co máte! Hraběnka Di Sorrentiová a já oslavujeme.“

Toho večera zavolal Tracy na mobil Jeff.

„Snažím se spojit s budoucí paní Stevensovou.“

Z jeho hlasu Tracy poskočilo srdce.

„Obávám se, že máte špatné číslo. Tady je hraběnka Valentina Di Sorrentiová.“

Žádný muž na Tracy nikdy nepůsobil tak jako Jeff. Dokonce ani Charles Stanhope III., první muž, o kterém si myslela, že si ho chce vzít, ještě ve Filadelfii a v jiném životě. Charles ji zradil. Když Tracy zavřeli do vězení za zločin, který nespáchala, Charles Stanhope III. nehnul jediným vlivným prstem, aby jí pomohl.

Jeff Stevens byl jiný. Tracy mu bezmezně věřila. A kdysi jí zachránil život. Tehdy si Tracy poprvé uvědomila, že ji miluje. Každý den s Jeffem byl jako dobrodružství. Výzva. Vzrušení. Ale neunikla jí ani ironie situace.

Jediný člověk na světě, kterému naprosto věřím, je podvodník.

„Neříkala jsi, že s podvody končíme?“ řekl Jeff.

„To ano. Jakmile budu hotová s tímhle. Je to Maximilián Pierpont, proboha!“

„Jak dlouho to potrvá?“ Tracy slyšela v jeho hlase rozmrzelost.

Stýská se mu po mně. Prima.

„Týden. Maximálně.“

„Tak dlouho nemůžu čekat, Tracy.“

„Valentino,“ poškádlila ho Tracy. „Ačkoliv mě můžeš oslovovat i hraběnko.“

„Chci tě u sebe v posteli, ne na druhém konci telefonní linky.“

Jeffův hlas chraptěl touhou. Tracy pevně sevřela telefon – sama si připadala slabá v kolenou. Taky ho chtěla, moc. Byl to teprve týden, co se viděli v Amsterdamu, ale její tělo už po něm toužilo.

„V Riu nás nikdo nesmí vidět spolu, dokud neskončím s Pierpontem.“

„Proč ne? Můžu být hrabě Di Sorrenti.“

„Ten zemřel.“

„Smůla. Jak?“

„Při nehodě vodního skútru na Sardinii.“

„Trouba. Zasloužil si to.“

„Viděla jsem, jak se to stalo, z naší jachty.“

„Jak jinak, hraběnko.“ Jeff se zasmál. „Co kdybych se zjevil jako jeho duch?“

„Uvidíme se v sobotu v kostele, drahoušku. Budu ta sexy kočka v bílých šatech.“

„Aspoň mi řekni, kde bydlíš.“

„Dobrou noc, pane Stevensi.“

Právní kancelář byla malá a zatuchlá, zastrčená v malé uličce u Avenida Rio Branco v obchodní čtvrti Ria.

„Víte jistě, že tahle povolení jsou pravá?“

„Ano, hraběnko Di Sorrentiová.“

„A jsou všechna? Nebudu z právního hlediska potřebovat nic dalšího kromě těchhle listin…,“ Tracy zvedla svazek papírů, „abych na tom pozemku zahájila stavební práce?“

„Ne, hraběnko.“ Právník se zamračil. Už té krásné mladé dámě vysvětlil situaci několikrát, ale ona ji pořád nechápala. Hraběnka Di Sorrentiová byla možná bohatá a krásná, ale taky byla očividně velice hloupá. Zkusil to naposledy. „Chápete, že je tu ještě ta věc s…?“

„Ano, ano. Děkuji.“ Tracy mávla rukou, sáhla do kabelky od Louise Vuittona a vytáhla zlaté pero Montblanc. „Kolik jsem vám dlužná?“

Jak chcete, pomyslel si právník. Udělal, co mohl.

Pět dní po večeři s hraběnkou Di Sorrentiovou v Quadrifoglio jel Maximilián Pierpont po nádherném Zeleném pobřeží z Ria ke své nejnovější akvizici. Hraběnka mu poslala kopie dokumentů ke své nemovitosti i stavební povolení hned druhý den ráno, přesně jak slíbila. Pierpont jí do hodiny převedl na švýcarský účet šest milionů reálů a pozemek byl jeho. *Trhněte si nohou, monsignore Skrblíku!* Ale teprve dnes se dostal k tomu, aby se na pozemek jel podívat.

Šest akrů prvotřídního pozemku u moře – šest akrů! – s vlastní soukromou pláží, snadno přístupnou z města i z Paraty – zdejší obdoby East Hamptonu. Maximilián Pierpont dokázal sotva uvěřit svému štěstí. Ještě lepší bylo, že pořád hodlal krásnou hraběnku Valentinu dostat do postele. Dnes večer, jakmile se vrátí do města. Pozvala ho k sobě do bytu na večeři, to je vždycky dobré znamení. Adresa byla na jedné z nejlepších ulic v Leblonu, nejluxusnější čtvrti v celé Jižní Americe. „Táta“ ani „ubohý Marco“ ji zjevně nenechali bez peněz. Z vyhlídky na to, jak ze sexy mladé dědičky vymámí dalších pár milionů a přitom si užije její zatraceně žhavé tělíčko v posteli, měl Maximilián Pierpont tu největší erekci, jakou během posledních několika desetiletí zažil.

K cíli dojel těsně před polednem. U silnice stálo několik domů, ale žádný nebyl ničím pozoruhodný. Pierpontův pozemek ležel v požehnaném odloučení na vrcholu útesů. Valentina si ohledně výhledu vůbec nevymýšlela. Opravdu byl nádherný. Na jedné straně oceán, který plynule přecházel do bezmračného nebe v symfonii nekonečné modře. Na druhé straně se tyčily kopce porostlé zářivě zeleným deštným lesem, který se třpytil jako hromady čerstvě naleštěných smaragdů. *Je dokonce ještě hezčí, než jsem si ho představoval*. Maximilián Pierpont si znovu poblahopřál, že si nenechal tenhle obchod ujít, jak by se stalo, kdyby poslouchal toho svého hloupého právníka.

„První pravidlo nemovitostí, Maxi,“ varoval ho Ari Steinberg. „Nekupujte zajíce v pytli. Sám jste mě to učil, vzpomínáte?“

„Problém je v tom, že nějaký pitomý monsignor už do toho mého zajíce dloube. Má tu holku omotanou kolem prstu, Ari. Musím ho předběhnout.“

Právník trval na svém. „Ani jste ten pozemek neviděl. Musíte se na něj podívat.“

„Viděl jsem dokumenty. Viděl jsem stavební povolení. A vím, kde to je. Na pobřeží, Ari, to nejlepší místo. Bavíme se o brazilském Malibu.“

„Ale Maxi…“

„Kdyby šlo o zisk deset nebo dvacet procent, nebo třeba i padesát, souhlasil bych s vámi. Ale můžu to koupit za babku! Za zlomek skutečné ceny. Pošlete jí ty peníze.“

„Naléhavě vám doporučuji, abyste to ještě uvážil.“

„A já vám naléhavě doporučuju, abyste sakra udělal, co vám říkám, Ari.“

Maximilián Pierpont zavěsil.

Vystoupil ze svého bentley a prošel pod oranžovou stavební páskou, která označovala hranice pozemku hraběnky Di Sorrentiové. *Vlastně už Pierpontova pozemku*, pomyslel si radostně, přistoupil k hlavnímu architektovi a široce se usmál.

„Tak co tomu říkáte? Úžasný výhled, co?“ Nedokázal se ovládnout – musel se chvástat.

Architekt se na něj upřeně zadíval. „Tady nemůžete postavit dům.“

Maximilián Pierpont se zasmál. „Jak to myslíte, že tady nemůžu postavit dům? Můžu si tu dělat, cokoliv se mi zlíbí. Je to můj pozemek.“

„O to nejde.“

„Jistěže o to jde.“ Pierpont se přestal smát. Ten blbec mu začínal lézt na nervy. „Mám povolení, černé na bílém.“

„Obávám se, že vám není nic platné,“ odpověděl architekt. „Půda, na které stojíme…,“ poklepal zeměměřičskou tyčí na trávu. „Touhle dobou napřesrok už tu nebude.“

Maximiliánu Pierpontovi přeběhl po zádech mráz. „Cože?“

„Je to jedna z nejhorších erozí, jakou jsem kdy viděl. Ekologická katastrofa. Ať tu postavíte cokoliv, spadne to, než zaschnou zdi.“

Muž ukázal na pláž dole. Scházelo se k ní po klikatých dřevěných schodech a její měkce bílý písek vypadal dokonale, jako kdyby se mu vysmíval.

„Ale tahle oblast, tahle část pobřeží… Ceny jsou astronomicky vysoké,“ vykoktal Pierpont.

„V polovině kopce ano,“ odpověděl architekt. „Máte tam vynikající výhled. Jenže tady?“ Pokrčil rameny. „Tady před-

stavujete výhled vy. Copak vám nikdo nic neřekl, když jste žádal o povolení?“

„Já jsem o ně nežádal. Žádala o ně původní majitelka.“

Architekt se zmateně zamračil. „Vážně? To je divné, protože jsou teprve týden stará.“

Listy deštného lesa za Maximiliánem Pierpontem ševelily a jejich zvuk až neskutečně připomínal smích Ariho Steinberga.

Byt v Leblonu zabíral celé nejvyšší patro majestátního viktoriánského sídla. Dveře otevřel britský komorník v uniformě.

„Chci mluvit s hraběnkou Di Sorrentiovou.“ Otylý obličej Maximiliána Pierponta vypadal ještě ošklivěji než jindy, jako buldok, když žvýká vosu. *Ta mrcha mi vrátí prachy, i kdybych je z ní měl vymlátit sochorem.* Snad k tomu ale nedojde. Valentina byla tak hloupá, že si nejspíš sama neuvědomovala, že ten pozemek je bezcenný. Mělo by být docela jednoduché přesvědčit ji, aby se vrátila k tomu monsignorovi.

„Promiňte, pane. Koho?“

Maximilián Pierpont probodl komorníka pohledem.

„Tak mě poslouchejte, Jeevesi. Mám za sebou mizerný den. Nepotřebuju žádný další mrzutosti. Běžte říct Valentině, že je tady Maximilián Pierpont.“

„Pane, tento byt vlastní pan Miguel Rodriguez s chotí. Rodriguezovi tu bydlí už přes dvacet let. Mohu vás ujistit, že na této adrese není žádná Valentina.“

Maximilián Pierpont otevřel pusu, aby promluvil, ale pak ji zase zavřel, jako ropucha, která se neúspěšně pokusila chytit mouchu.

Na téhle adrese není žádná Valentina.

Není tady žádná Valentina…

Vyběhl zpátky k autu a cestou zavolal účetnímu. „Ty peníze, které jsme v úterý poslali na švýcarský účet… Zavolejte někam a zjistěte, kdo si ten účet zřídil a kde ty peníze jsou teď.“

„Pane Pierponte, žádná švýcarská banka nesděluje takové informace. Podobné údaje jsou chráněné zákonem a…“

„UDĚLEJTE TO!“

Maximiliánu Pierpontovi začala na spánku tepat žíla. A tepala mu ještě o čtyřicet minut později, když mu účetní zavolal zpátky.

„Neznám jméno, pane, je mi líto. Ale můžu vám sdělit, že účet byl včera zrušen a všechny finance vybrány. Peníze jsou pryč.“

Gunther Hartog řídil svatební vůz, starožitný Daimler Conquest z roku 1957. Tracy s Jeffem seděli vzadu.

„Takže, pane a paní Stevensovi, kam to bude?“

„Marina da Glória,“ odpověděla Tracy. „Čeká tam na nás malá jachta, která nás odveze k Barra da Tijuca. Zabalila jsem pro nás nějaké oblečení,“ dodala směrem k Jeffovi.

Jeff stiskl manželce stehno. „Nechápu proč. Nejmíň týden nebudeš žádné potřebovat.“

Tracy se zahihňala. „Zítra ráno odletíme soukromým letadlem do São Paulo a potom na líbánky do Tuniska. Letět přímo z Ria je příliš nebezpečné. Na letišti může čekat Pierpont nebo jeho gorily.“

Jeff se na ni zamilovaně podíval. „Myslíš na všechno, viď, drahoušku?“

„Snažím se.“

Tracy se o něj opřela. Vzpomínala, jestli se někdy cítila takhle šťastná, ale nic se jí nevybavilo. *Jsem paní Stevensová. Manželka Jeffa Stevense!* opakovala si pořád dokola. Podvod na Pierponta vyšel dokonale. Teď s Jeffem opravdu pověsí staré řemeslo na hřebík a hodí tenhle bláznivý život za hlavu. Jeff si může splnit sen a stát se archeologem, jak si to už dávno přál. A Tracy si taky splní sny.

Dítě. Moje vlastní dítě. Moje a Jeffovo.

Povedou normální domácký život a budou šťastní až do smrti.

Tracy zavřela oči a představila si to.

„Musím říct, že mě potěšilo, když jste se rozhodli pro takovou tradiční svatbu," poznamenal Gunther zpoza volantu. „Něco starého, něco nového, něco půjčeného a něco modrého."

„Opravdu?" Tracy a Jeff si vyměnili zmatené pohledy.

„Ale jistě." Gunther se usmál. „Tracy použila na Pierponta trik *zapovězený výherce*, ve kterém měla výherní los – v tomto případě pozemek připravený k zastavění –, ale nemohla si výhru vyzvednout sama. Tenhle trik je starý jako Metuzalém."

Jeff se zazubil. „Dobře, chápu. Tak dál, Gunthere. Co bylo nového?"

„Ty peníze!" zasmála se Tracy.

„Přesně tak. Ty peníze jsou nové. Přinejmenším pro vás," dodal Gunther.

„Tracyina totožnost byla vypůjčená," pokračoval Jeff. „Už jsem v téhle hře taky docela dobrý. Ale co je modrého?"

Gunther Hartog vyklenul elegantní obočí. „Dokážu si představit," odpověděl, „že náš starý přítel pan Maximilián Pierpont je momentálně modrý vzteky."

2. kapitola

Londýn, Anglie, o rok později

Tracy strhla plastový obal z těhotenského testu a posadila se na záchodovou mísu.

Nacházela se v dolní koupelně v krásném georgiánském domě na adrese Eaton Square 45, který si koupila z výnosu prvních dvou loupeží šperků v raných dnech své kariéry. Gunther Hartog jí pomohl ten dům vybrat a zařídit a jeho vytříbený, byť poněkud mužský vkus bylo vidět všude kolem.